

מישטר רקוב, בעד שיטה, המתקיימת כבר שנים רבות — שהיו בה טובות-הנאד שימוש לרעה בכספי ציבור, ניצול עמ דות למען מיפלגות ומוסדות — שהיה היה חלק ממנה, בעצם היותו חלק ממנה גנובה, אם גם ניסה להילחם בה בדרכים שונות. אם צריך הוא להכות על חטא הרי על כך: על היותו שותף למצב ההסר תאבות שאליו הגיע המימסד ושאינו יכול להתנער ממנו.

צריך לקרוא דברים אלה מיספר פעם מים על מנת להאמין שאכן נאמרו. פירושם: אשר ידלין חף מפשע. מי שאשם הוא המישטר הרקוב, המסואב והמושחת, שאשר ידלין המיסכן ניסה להילחם בו בכל כוחותיו ולבסוף נפל לו קורבן. אולם זה עוד לא הכל. ממשיך אהרון מגד ומספר בעיקבות פגישתו עם דליה ידלין: „דליה יש הרבה סיפורים על כך — איך הוזרמו, בדרכים לא כשרות כספים, במיליוני לירות, מתקציבים מדיריים או ציבוריים, למטרות אחרות, ששר זה או אחר, מנהיג זה או אחר במיפלגת

(המשך מעמוד 21)

בא לביתימישפט לשם הארכת מעצרו, אחרי שפרקליטות המדינה הגישה נגדו כתב-אישום.

כלפי חוץ המשיך אשר ידלין להציג את ההצגה של האדם הבטוח בעצמו, המאמין בחפותו, ניסה ליצור את הרושם כי הוא קורבן חף-מפשע של אינו עלילה וזדון, בית, שאין הוא יודע מדוע נחתה עליו. גם אשתו דליה, החיה ממנו בנפרד זה עשר שנים, הוסיפה נופך משלה להצגה זו. דליה, בתו של מי שהיה בשעתו מפקד ההגנה, אליהו גולומב, הצליחה לרכוש אהדה ציבורית לא מעטה כשפירסמה מיכיל תב פומבי נגד מה שגראה היה לה כי עשיית עוול לבעלה. עתה הביאה לבית המישפט עותק מהתרגום העברי לספרו של היינריך בל, הכבוד האבוד של קתרניה בלום.

את הספר הביאה דליה לאשר, כדי שיקרא בו בתאמעצרו וישאב אולי עידוד מי כך שאין הוא היחיד „הנרדף“ בידי העני תונות. דליה אף כתבה לבעלה הקדשה

טליה, אשר ודליה
לוחמים במישטר הרקוב

רצו ביקרן. אבל דליה, בצורה אצילית מאד, כנאה לבת גזע גולומב-שרת-ידלין, אינה מפרטת.

ארץ-ישראל האובדת

היא אינה מספרת מאין נודע לה „איך הוזרמו, בדרכים לא כשרות, כספים במיליוני לירות, מתקציבים מדיריים או ציבוריים למטרות אחרות.“ אבל היא יודעת, במילים אחרות: יש בידה מידע על עבירות פליליות חמורות מאד שנעשו במדינה על-ידי אנשי צמרת, שרי ממשלה או מנהיגים מיפלגתיים. אבל היא שותקת. אותה דליה ידלין, המודעת כל כך, כפי שגילתה לא מכבר במכתבה הי פומבי ליועץ-המישפטי, לזכויות האזרח. צריכה היתה להיות מודעת גם לחובותיו, בין שאר חובות האזרח קיימת גם הי חובה לדווח למישטרה, או לשלטונות מוסמכים אחרים, על כל עבירה על החוק ומעשה-פלילי שעל ביצועו נודע לו. אבל דליה ידלין, המודעה כי היא יודעת על ביצוע מעשים כאלה, בסדר גודל של מיליונים רבים, מעדיפה לשתוק. בגלל האצילות.

או שמא לא נועדו דבריה אלה, אלא לאיום ואזהרה כלפי האנשים שבצמרת, שפלתע „נמסו — כל אחד ונימוקו עימו.“ הילולת השימחה לאיד, שליוותה את פרשת אשר ידלין בתחילתה, היתה אולי מוגזמת, אבל כהחלט מובנת. היא היתה תוצאה ישירה מהשחצנות והאנטגוניזם של אשר ידלין בעת ששלט בכיפה. מה שלא ניתן להבין זה את כבחהגליית-הרחמים על ידלין המתארגנת עתה ואת הפרשנות החדשה שמעניקים עתה למושג האצילות: אציל הוא מי שיודע על מעשי שחיתות ועבירות פליליות על החוק ומחריש; אציל הוא גם מי שיודע כי המישטר הוא רקוב, מסואב ומושחת, אך אינו מתקומם נגדו ומעדיף להיטמע בו. היתה פעם בארץ שיכבה שכונתה „אצור לת ארץ-ישראל העובדת.“ מה שנתר ממנה הוא רק אצולת ארץ-ישראל האובדת. **אלי תבור**

הפגנתית שאשר, שהרגיש את עצמו כגיי בורה של דרמה גדולה, דאג לקרוא אותה בקול-רם: „הכל בלום בקתרניה בלום!“ המישפחה העליונה הסבה על כוסות קפה. אשר ידלין, במראה מטורף, כשהוא לבוש במיקטורן משובץ צעקני, שהפך לחילבו שש הקבועה שלו בהופעותיו המישפטיות, נופף בידי, התלוצץ וצחק בקול.

גם היא באצילים

אולם האידיליה המישפטית לא נשארה מוגבלת לתחומי מיונון ביתי המישפט. כעבור יומיים היא פלשה גם אל עמודי העיתונות, כשהסופר אהרון מגד פירסם בדבר, במדורו יומנו של אזרח, ראיון-שיחה עם דליה ידלין, שלא היה אלא מהדורה מילולית מורחבת של סצני נת האושר המישפתי בבית-המישפט. בריון זה חשפה דליה ידלין מעט מהיחסים המזוינים השוררים בינה לבין מי שנחשב באופן רישמי כבעלה. סיפורה דליה לאהרון מגד, שבימים ש היא ובעלה היו חברי קיבוץ חמדיה, היה הוא חבר קיבוץ שדותיים: „אין בלבי מרירות כלפי אשר, יחסי ידידות עמוי קים, כבוד הדדי ואמת שררו בינינו שלוש שנים שנה והם קיימים גם היום. גם הילדים מקשרים בינינו וזה הרבה מאד. אני חושבת שההפסד הוא של שגינה, שאין באפשרותנו לחיות יחד. יש לי אמון כלפיו ואני בטוחה שהוא גם מאמין בי.“ מגד הסופר אינו מסתיר את התפעלותו מהתייצבותה של דליה ידלין לצד בעלה במצוקתה. „שתיקתה העקשנית...“ הוא אומר, „סירובה המוחלט להיגרר ל קדחת הרכילות הסובבת את הפרשה מכל צד, נראו לי כמעשה אצילי, שאולי הוא מורשת הגזע המחמיר עם עצמו, של מישי פחת גולומב-שרת, שהיא בת לה. גם הפרת השתיקה ההדדית-עמיתית שלה... היתה בה, בעיני, משום אותה אצילות, עצמה.“ אלא שבאותה נשימה עצמה, יודע אשר המוסר אהרון מגד לספר, בעקבות אשר חתו עם דליה ידלין: „דליה מודעת לכך היטב — אשר משלם בעד מכשלות של

ארצות-הברית מושפעת גם מן העובדה שקיים עתה קונסוס כלל-עולמי לגבי דמות השלום, שיבטיח את קיום ישראל ואת הקמתה של מדינה פלסטינית.

ברית-המועצות:

רבים חוששים כי תהליך מדיני, שישא את הגושפנקה האמריקאית הביצעדית, ימריץ את הסובייטים לחבל בו. אולם אישים ערביים ואחרים המקורבים למחשבה הסובייטית טוענים שאין ממש בהשש זה. לדבריהם, ברית-המועצות אמנם תשתדל להבליט עד כמה שאפשר את חלקה בהשגת ההסדר (בעיקר על-ידי כינוס ועידת-ז'נבה, שבה היא מכהנת כיושב-ראש, לצד איצות-הברית), אולם ענייני יוקרה לא יפריעו למוסקבה, לדעתם של מומחים אלה, לתמוך בהשגת הסדר-שלום, וזאת ביגלל ראייה ארוכת-טווח של האינטרסים שלה. הסובייטים שתוכנעים כי אין לשום גורם ערבי שמאלי סיכוי כלשהו לנחול הצלחה, כל עוד נמשך מצב-המלחמה, רק כאשר ישרור שלום, כשכל עם ערבי יתפנה לטפל בענייניו החברתיים והכלכליים, תיפתח הדלת לתקומתו של שמאל ערבי, שעליו תוכל ברית-המועצות לבנות בעתיד.

ישראל:

המיפנה החשוב ביותר חל בשקט, בעמ"ד דה הישראלית. השבוע הוא התפוצץ בי קול רם. עד כה היוותה ממשלת ישראל המיכשול העיקרי בדרך למשאומתן להסדר כולל, ביגלל אי-יבונותה לשתף בו את הפלסטינים, והחשש מפני המשבר הפנימי שיהיה כרוך בהסדר שעל פיו הצטרף ישראל להחזיר את השטחים המוחזקים. שיקול זה השתנה באחרונה. יצחק רבין

קאדומי, המבקש להעניק לברית-המועצות מעמד מרכזי בפיתרון זה. אגף שני, הנתמך כנראה על-ידי עראפאת עצמו וצמרת פתח, מאמין כי הדבר ניתן להשגה רק בעזרת ארצות-הברית, והוא מבקש על כן לרכז עכשיו את מלוא המאמצים בכיוון זה. המועצה הלאומית הפלסטינית (הפרלמנט של אש"ף) עומדת להתכנס בקאהיר כדי לאשר מהלכי שלום. היא נדחתה מחודש דצמבר לחודש ינואר או פברואר, כי עראפאת מבקש — כמינהגו מאז ומעולם — לגבש קונסוס מקיור-אליקר, לפני שהוא מכנס את המוסד הרישמי. השבועות הקרובים יוקדשו להשגת קונסוס זה.

חזית-הסירוב:

קבוצת האירגונים המכונה בשם זה איברה את מרבית כוחה והשפעתה בעיקבות מיל-חמת לבנון, שבמהלכה התרכזו כל הכוחות הפלסטיניים בצבא ובמינהל של פתח. האירגון של אחמד ג'בריל התפלג וכימעט התחסל. ג'ורג' חביש, החולה קשה, יודע כי אירגונו אינו יכול להרשות לעצמו להישאר מחוץ לאש"ף, ועל כן עליו להציג טרף לקונסוס הכללי, אולי תוך קבלת כמה הנחות מילוליות.

חשוב לא פחות: חזית-הסירוב תלוייה במדינות הערביות ה„שמאליות“ — לוב, עיראק ואלג'יריה. כאשר אלה יקבלו את תוכנית-השלום, לא תהיה לחזית-הסירוב ברירה אלא לקבלה אף היא.

הדבר יוסבר באמצעות תיאוריה שתקבע כי רק במדינה פלסטינית יוכל השמאל הפלסטיני להיצבק על דמות החברה הפלסטינית, ומשום כך יש לחייב את הקמתה.

כך נראה כי כל העולם הערבי משתתף כימעט מולו במיצעד לעבר ז'נבה והסדר-שלום — אם כי מתוך אינטרסים שונים, בקצב שונה, וי תוך הדגשים וניסוחים שונים. הדבר משפיע גם על הגורמים

האחרים, הממלאים תפקידים חשובים בתהליך זה:

ארצות-הברית:

מאז 1954 לא היתה לארצות-הברית עמדה כה מברזת בעולם הערבי כמו עכשיו. כל הגורמים הערביים המרכזיים — סעודיה, מצריים, סוריה, ירדן ואש"ף — מוכנים לקבל את החסות האמריקאית להסדר מדיני.

יהיה זה טירוף גמור מצד ארצות-הברית אם לא תנצל מצב חדי-פעמי (ואולי הולף) זה כדי ליצור סטאטוס קוו חדש, שיבצר את מעמדה ויבטיח לה את המשך זרם הנפט הערבי, שבו היא תלוייה כעת תלות הגוברת והולכת מדי שנה בשנה.

כל הגורמים הערביים משוכנעים כי הממשלה האמריקאית החדשה אכן תיגיש במרץ למלאכה זו. עוד לפני הבחירות השמיע ובינאייב בוז'ינסקי את דעתו החרי משמעותית, כי יש לפתור את הבעייה הפלסטינית תוך הבטחת קיומה של ישראל. סעודיה רמוה על תיקוהו זה, בצורה שכללה איום מסוה-בקושי, כאשר הודיעה השבוע שהיא מעלה את מחירי הנפט ב-5% בילבד, ומקווה לתמיכה מדינית אמריקאית.